

Meuser

Det är sant, fler och fler av oss bor i storstäder med en i vissa fall sofistikerad, och i andra fall en knappt fungerade infrastruktur i megaskala. Byggnader av stål och glas. Broar av smidesjärn. Fossilbränsle drivena kraftverk genererandes el som osynligt löper över stora avstånd och passerar enorma transformatorer och portaler. Tågspår som förbinder utspridda orter i landet. Kraftfulla motorer för oss fram i fordon på motorvägar genom landskapet. Ändå undgår vi vår omgivning då vi samspelar med världen och varandra via flyktiga bilder på LED-bakgrundsbelyst glas och vi avlägsnar stadens buller med en ljudbok i hörlurarna.

Så det finns anakronism i användningen av dessa överflödiga industriobjekt som utgör den tyska skulptören Meusers oeuvre. Ordet "nostalgisk" skulle vara missvisande men dessa vridna och ihoptryckta relikter som förlorat sin funktion härstammar från en period då värme genererades i stora ugnar snarare än av tusentals processorer i serverbunkrar.

När man närmar sig Meusers verk är det kanske överraskande att han var Joseph Beuys student vid Kunstakademie Düsseldorf. Han utvecklade framför allt sitt abstrakta, konstruktivistiska ordförråd i förhållande till äldre kollegors verk, såsom Blinky Palermo och Imi Knoebel som, liksom hans vän och generationskamrat Martin Kippenberger, hade en betydelsefull inverkan på hans konstnärliga arbete.

Meuser kommer från Ruhrområdet – Tysklands rostbälte – som hade sina glansdagar med kolbrytning och stålproduktion under Wirtschaftswunder-åren, efter kriget. Här utvecklade arbetarna från många olika länder en grov dialekt. Slangen är hårdkokt men humoristisk och ofta anarkistisk, precis som titlarna Meuser ger sina verk.

Efter många års arbete med skrotmetall – använda, förstörda och bortkastade stål-och järnobjekt, maskindelar, relikter från fabriksgolvet och arvet från konstruktion och industriell produktion – för hans tidigare, mer geometriska skulpturer och arrangemang tankarna till Konstruktivismens och Minimalismens traditioner. Sen 2011 är Knautsch-verken (de ihopknycklade verken) bearbetade, böjda och vridna. Vissa är oförändrade i sin form och kommer direkt från skroten och bär på arvet från deras vanställande och har bara målats med färger som antirostorange, brunt eller beiget, som känns igen från båtvarv. I andra fall omarbetar Meuser dem, pressar samman och svetsar. De enorma krafterna lämnar ibland ett lätt och elegant resultat och i andra fall en brutal form. Oavsett ger hans skulpturer uttryck för deras industriella ursprung och en gravitas åt de rena materialen.

Om att leta på skrottippen säger Meuser "Skrot – det finns det naturligtvis massor av men det innehåller mycket skräp". Han finner med andra ord skatter i skräpet. I ett förflyttande från den skulpturella traditionens helgelse och fetischism söker han efter en "vardaglig sensualitet", där han förvandlar ett förstört och vanskapt objekt som förlorat sin funktion, till något komplext, stimulerande, humoristiskt och måhända vackert.

Det här är Meusers tredje soloutställning i Sverige. Den första ägde rum på Galerie Nordenhake 1990. Han föddes 1947 i Essen och lever och arbetar i Karlsruhe. Mellan 1968 och 1976 studerade han hos Joseph Beuys och Erwin Heerich på Staatliche Kunstakademie i Düsseldorf. Hans verk har visats i ett stort antal soloutställningar inklusive Knautsch, Städtische Galerie Karlsruhe (2011), Die Frau reitet und das Pferd geht zu Fuß, Kunsthalle Düsseldorf (2008), Oldenburger Kunstverein (2003), Metrostation Oberkampf, Staatliche Kunstakademie der Bildenden Künste, Karlsruhe (1996), och Kunsthalle Zürich (1991). Han har deltagit i grupputställning på Städtische Galerie Karlsruhe, Museum Morsbroich i Leverkusen, Museo de Arte Contemporáneo Gas Natural Fenosa, A Coruña (samtliga 2015), aubrokprojects fahrbereitschaft i Berlin, Kunst- und Ausstellungshalle der Bundesrepublik Deutschland, Bonn (båda 2013), Kunsthalle Darmstadt (2012), Temporäre Kunsthalle, Berlin (2010), Bonner Kunstverein (2007), ZKM Museum für Neue Kunst und Medien, Karlsruhe (2006, 2002), Museum am Ostwall, Dortmund (2001). 1992 deltog han i documenta IX i Kassel. Hans konstnärskap finns representerade i betydelsefulla offentliga och privata samlingar såsom Städtisches Museum Abteiberg, Mönchengladbach, Museum Ludwig, Köln, Kunstmuseum Stuttgart; Staatsgalerie Stuttgart, ZKM / Zentrum für Kunst und Medientechnologie, Karlsruhe, Sammlung Falckenberg, Hamburg, Sammlung Grässlin, St. Georgen, The Margulies Collection, Miami, Sammlung Viehof, Mönchengladbach.

Vernissage: 26 september 2019, 17.00 – 21.00

Utställningsperiod: 27 september – 1 november 2019

Öppettider: tisdag – fredag 11.00 – 18.00, lördag 12.00 – 16.00

Bilder från utställningen finns att ladda ner efter vernisagen på www.nordenhake.com

Kontakta gärna galleriet för mer info samt bilder

Kommande utställning: **So fia Hultén**, 7 november – 20 december 2019

Galerie Nordenhake focus: **Ann Edholm**, *Lichtzwang*